

Mézeskalács

65. évfolyam • 2017. április • Ára 50 dinár

Köszöntő

Kedves gyerekek!

Júniusi rajzpályázatunk témája: *Ke-rékpározni jó!* A pályázat főnyereményé-ként a képen látható zöld-fekete színű Capriolo gyerekbiciklit sorsoljuk majd ki. A rajzokat legkésőbb május 19-éig lehet beküldeni a szerkesztőségünkbe, vagy az

új e-mail-címünkre: mezes@magyar-szo.rs. A szerencsés nyertes nevét júniusi számunkban közöljük.

Továbbra is várjuk munkáitokat az *Édesanyám és a Tündérország* témára.

Vidám alkotást és kellemes húsvéti ün-nepeket kívánok!

Kriszti

Fedőlap: Peho Nikoletta, 4. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka

CIP – A készülő
kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány

Magyar Nemzeti Tanács

BETHLEN GÁBOR
Alap

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■
■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja:
a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■
■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője:
Nagy Magdolna ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Takács Ilona** ■
Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/457-100 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad,**
Vojvode Mišića 1. ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza
■ www.jopajtas.com, e-mail: mezes@magyarszo.rs ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya.
Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasma@magyarszo.rs
■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■
■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Patrik Vladimir, 4. osztály, Branko Radičević iskola, Maradák

Kelekótya április

Hónapok
bolondja!
Lobog a felhők
vad rongya.
Hol süt, hol esik,
hol kalap kerekezik.
Bimbóra
ring a lepke:
hóba hanyatlík,
fergetegbe.
Méhecskének dermed szárnya:
fölgenged a napsugárra.
Április,
április:

arany fény is,
zapor is.
Forrón
ölelget,
dérrel
diderget.
Tavasz mégis,
kikelet:
birkózza le a Telet.
Tavasz ó,
Nyarat hoz –
csak egy kicsit kolontos.

Csanádi Imre

Húsvét

A megújulás, a tavasz, Jézus Krisztus feltámadásának ünnepe a húsvét. „Mozgó ünnep”: a március 22-étől április 25-éig terjedő napok egyikén, a napéjegyenlőséget követő holdtöltésre következő vasárnap tartjuk.

A tavaszi ünnepkör kezdete – a hamvazószerda – egybeesik a farsangi időszak végével. A finom ételeket és a mulatozásokat a negyvennapos böjti időszak követi.

A húsvétot megelőző vasárnapot virágvasárnapnak, az azt megelőző hetet pedig virághétnak nevezzük, mert ekkor került a legtöbb virágmag a földbe.

Húsvét másnapja a vízbevető, a vízbehányó vagy közismertebb nevén a húsvéthétfő. Ez a nap a magyarlakta területeken a locsolóverséről híres, amit csupán Európa néhány

országában ismernek. A húsvéti locsolásnak a víz tisztító erejébe vetett hit az alapja.

Faluhelyeken a kútból merített hideg vízzel locsolták meg a leányokat, mégpedig egy teli vödörrel. A városokban a szódásüveges és a kölnis locsolás terjedt el leginkább. Mindkettő jutalma a piros tojás. A locsoláshoz a fiúk és a legények hosszabb-rövidebb locsolóverssekkel kértek, kérnek engedélyt. Például így:

*Fakadó rügy, szellő hozta,
madár szállt az ablakunkra.*

*Nagy vidáman azt dalolta:
itt nyílik a legszebb rózsza.*

*Jó szagú a rózsavizem,
eljöttem, hogy megöntözsem.*

*Nesze, nesze, rózsaszál,
soha el ne hervadjál!*

Samolov Márk, 2. osztály, Petőfi Sándor iskola, Magyarcsérnye

Mi az?

Fülem hosszú, bundám selymes,
a farkincám pöttöm.
Húsvétkor a gyereksereg
nagyon várja a jöttöm.
(nylu)

Csengő cseng a nyakában,
kint legel a határban.
Türelme nagy, orra pisze,
puha gyapjú göndör szőre.
(bărăny)

Kity-koty, kity-koty kotyogok
milyen anyóka vagyok?
(tyúk)

Megy az öreg Ádám

ismrdl, KODÁLY – WEÖRES

Megy az öreg Ádám, batyut visz a hátán:
Csuprot, lábast javítok!
Gyere ide bátyám, gyere öreg Ádám,
Csorbult bögrét gurítok.

Kanyarog a zápor, ide-oda táncol,
Erdőn, mezőn, fa ágán,
Kanyarog a szellő, tereli a felhő,
Csillog hétszín szivárvány.

Locsolkodó

Mesebeli tündérvárban
tündérrózsakertben jártam,
s egy tündérrózsát legottan
mindjárt le is szakítottam.
Tündérrózsza leveléből,
tündér illatú levéből
készült e tündéri oldat
e tündéri csodaszer,
véle hogyha meglocsollak,
te is tündérré leszel.
Jóért jótettként cserébe
piros tojást kérek érte.

Udud István

Újhelyi Balázs

3. osztály, J. J. Zmaj iskola, Törökkanizsa

Április

(részletek)

A tavasz varázslatos ajándéka

Laurák kertje mintegy varázsütésre tele lett virággal: ez a tavasz csodája!

Alig néhány héttel ezelőtt a föld még sötét, élettelen és csupasz volt. Most azonban...!

Minden csupa virág, egyenesen álló száruk végén mind a fény felé nyújtogatják pártájukat a ragyogó sárga nárciszok, a halványkék és rózsaszín jácintok, az élénkpiros, sárga, lila tulipánok. Milyen kedves meglepetés!

Próbáljuk meg együtt kideríteni, mi ennek a csodálatos jelenségnek az oka.

Ősszel Laura segített az anyukájának elültetni a tulipánhagymákat: kis lyukakat ásott a földbe, mindegyikbe ledugott egy virághagymát, azután befedte földdel. A tulipánhagymák egész télen át ott pihentek, azután megjött a tavasz, és kibújtak az első zsenge hajtások, majd a száruk jelent meg, és végül egyszer csak kinyíltak a virágok!

Laura megértette, hogy ez a csoda a természet műve: a virághagymát a föld, a víz és a napfény melege táplálta, hogy megnőjön, és újra szirmot bontson.

Új ház a mókusoknak

Jó hírt kaptunk! A mókuspár új helyet talált magának a nagy fenyőfa tetején: egy régi varjúfészket, amely már néhány hónapja lakatlanul állt. A lakás nagyon jó helyen van: csendes, napfényes, és jó a levegő!

A két ügyes mókus nem vesztegeti az idejét, rögtön hozzázévednek a szükséges javításokhoz. Először is gallyakat szereznek, hogy megerősítsék a fészket szerkezetét, és kikereksé a szegélyét.

Azután, hogy a fala ne legyen huzatos, kibélelik vékony fahánccsal, végül puha mohával párnázzák ki, hogy meleg és kényelmes legyen a belseje.

A mókuspár a házacska egyik oldalán nagy nyílást hagyott, hogy könnyedén lehessen

ki-be járkalni, ugyanakkor vészkijáratról is gondoskodott az ellenkező oldalon, hogy elmenekülhessenek, ha veszély fenyegeti őket. Mindig óvatosnak kell lenni...

És már minden kész is! A szorgalmas mókuspár azonban nem csupán magának készítette ezt a csinos kis fészket: hanem – biztosan kitaláltátok már – születendő kicsinyeik számára is!

Ugróverseny

Pliccs-placcs, ploccs! Három rövid csobbanás töri meg a mocsár csendjét, azután ismét nyugalmas lesz minden. Egy szélfuvallat sincs, a nádszálak egyenesen, mozdulatlanul állnak. Pliccs-placcs, ploccs! A különös hang megismétlődik, de vajon honnan jön?

Johanna megpróbálja felfedezni, ma délután azonban semmi sem mozdul a nádasban. A kacsák elmentek a szép zsázsák közé, oda, ahol a víz kristálytisza. Aztán megint: pliccs-placcs, ploccs! A titokzatos hullámverés megismétlődik, és most még valamiféle elfojtott csuklás hangja is kíséri, amelyet Johanna halk nevetésnek vélt.

Johanna végre meglátja a kis békákat, akik ugróversenyt rendeznek: ők okozták ezt a furcsa zajt.

A mocsár egyik félreeső, nádfüggönnyel és tavirózsalevelekkel takart, védett részén a békák valóságos akrobataugrásokat végeznek.

Rugalmas, hosszú lábukkal jól elrugaszkodnak, a magasba szökkennek, s beleugranak a vízbe, pliccs!, aztán még egy ugrás, placcs! És még egy, ploccs!, s közben vidám kuruttyolással kísérik ugróbajnokságukat!

A takaros úszó ház

Az úszó ház: a vízre épített fészkek. Kinek az ötlete volt ez? Egy szép mocsári madárnak, a búbos vöcsöknek, a hosszú nyakú, színes bőbitájú madárnak.

A búbosvöcsök-pár egymásra halmozott rengeteg náddarabot, szittyót, vizinövényt, s így egy úszó, lapos területet alakítottak ki: a fészket.

Azután a nőstény erre tojja fehéreskék tojásait, és nyugodtan költi őket, miközben a víz hullámai finoman ringatják.

Anne-Marie Dalmais 366 és négy történet a természetről c. könyvéből

Kertecskémben

Hogyha egyszer sok pénzem lesz,
veszek három kertecskét,
kertecskémben sok virág lesz,
méhek főznek mézecsckét.

Mézecsckét a jó teámba
becsorgatom, úgy járom
három kerten keresztül a
szárnövesztő szép táncom.

Szárnövesztő varázsigét
dúdolgotok, dúdolok.
Irigykednek a tündérek,
nahát, milyen szép dolog!

Hatalmas lesz három kertem,
bennük a hold hálót sző,
létráról néz rá a napra,
s róla felhőpárna nő.

Felhőpárnán tündérnépek
egész nap csak ugrálnak.
Ráfeküdhet, aki jó volt,
szót fogadott anyának.

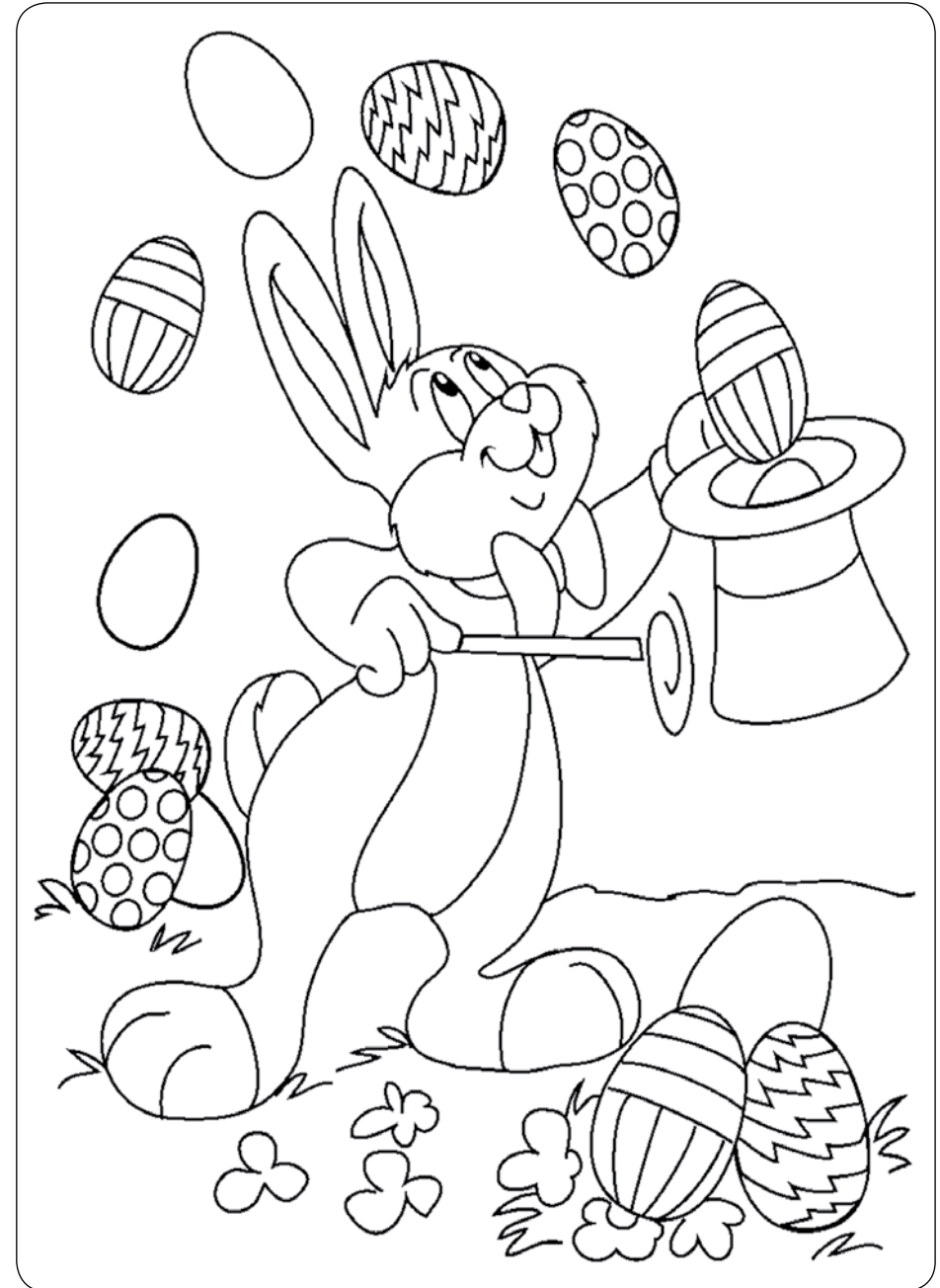
Hogyha aztán elfáradok,
s megunom sok pénzemet,
aranyesőt zúdítok le,
hogy majd nagyot nézzetek!

Hétvári Andrea

Szabó Fruzsina, 3. osztály, Arany János iskola, Tóthfalu

Színezd ki

A piros fülű nyuszi

Volt egyszer egy kis nyuszi. Elhiszed-e, kis Gyuszi?

Hiszed vagy nem – ez a nyuszi nem volt éppen akármilyen!

Négy tappancsa meg a hasa hófehér, farkincája, orrocskája barna bizony, barna, akár a... akár a... csokis karamella!

A két szeme csillogó, fekete.

Mi van ebben különös? Várj, még nem mondtam végig! Akik látták, azt beszélék...

Hogy a füle, a bal füle belseje piros volt! Tap-sifülben piros folt!

Rózsaszín folt jobb fülében, de ez még csak hagyján. Ilyenek a nyuszifülek a világ minden sarkán.

Nézte-nézte a többi nyúl, mikor megszületett:

– Micsoda nyúl az effajta, kinek füle nem egyforma? Mi lesz ebből, hogyha felnő! Piros folt a bal fülében, rózsaszín folt jobb fülében, hát ez megdöbbentő!

Nyuszi-mama rájuk szólt:

– Mind buta, ki ilyet mond!

A kisleány átkarolta, buksi fejét simogatta:

– Fülecskéid nagyok, szépek, ne hallgasd, hogy mit beszélnek! Én kis szentem, ne búsulj – nagyra nősz majd, mint más nyúl.

De hiába, hiába! Csak búsul a nyulacska. Mert ahogy nőtt, növegetett, jobb fülében a rózsaszín folt, bal fülében a piros folt, egyre nagyobb és nagyobb volt.

– Köztünk bizony nincs helyed! A mi füleink nem ilyenek! – mondta a sok nyuszigyerek.

Búslakodott a kis nyuszi.

Senki nem akart vele játszani.

Egymagában ugrándozott, s ha kifáradt, a zöld fűbe ült.

Ott sírdogált-rídogált, míg csak el nem szenderült.

S egy napon mi történt, ugyan mi? Arra sétált Fruzi Zsuzsi.

– Nicsak, ott ül egy kis nyúl! Vajon miért, mért búsul?

Megkérdezte tőle Zsuzsi:

– Mért búslakodsz, kicsi nyuszi?

– Jobb fülemben rózsaszín, bal fülemben piros folt, itt, ni! – mondta búsan a kis nyuszi.

– Senki sem akar velem játszani!

– Én szívesen hazaviszlek, ily szép nyuszim sosem volt! Gyönyörű az a két folt!

Hej, a kis nyúl megörült! Zsuzsi mellé penderült.

S akkor látta – mily csoda! – Fruzi Zsuzsi két copfja! Ninini! Az egyikben rózsaszín, a másikban piros masni. A kis nyuszi nagyot nézett. Alig hitt a szemének!

Zsuzsi pedig hazavitte, ölbe vette, szeretgette. Sárgaréppával etette!

A zöld fűvön ugrándoztak, kergetőztek nap-hosszat.

Örült ám a kis nyuszi. Volt már kivel játszani!

S ettől kezdve boldogan élt – füleivel megbékélt.

Kovács Jolánka

Király Anett, 2. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Száz meg száz kis napocska

Selyemszálú
fű tövében
százezer kis
nap a réten.
Virít sárgán és nevet.
Mit gondoltok,
mi lehet?

Pityangvirág
sárga szirma
kacag a kék
égre nyílvá.
Szára növésnek ered.
Mi lesz abból,
gyerekek?

Gyermekláncfű
karikája,
ha van, aki
megcsinálja.
A föld legszebb láncza az,
mert kovácsa
a tavasz.

Horváth István

Szabó Léda Orsolya,
6 éves óvodás,
EmArt Műhely,
Szabadka

Messzidédi

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer három nyulacska. Volt nekik egy messzi déd-mamájuk. A nyulacskák a folyón innen, Bajuszremegtetőn éltek, Messzidédi meg a folyón túl, Bundásugratón.

Egy nap Messzidédinek levelet vitt a postás.

– Ki írhatta?... – csodálkozott a dédi. – A dédunokáim biztosan nem, mert ők még nem tudnak írni, akkor hát ki?...

Fölrakta az olvasószemüvegét, és betűzni kezdett.

– Ó, be jó hír! – csapta össze a fülét. – Ezt azonnal el kell mondanom a dédunokáimnak! Máris indulok hozzájuk! Jaj, a lábam!... – a reumás térdébe hirtelen belenyilalt a fájás. Várt egy pillanatot, majd nagy elhatározással tovább lépett: – Róka-rúgta reuma, erősebb a dédmama! Én fájós lábbal is elmegyek a dédunokáimhoz!

Szedett egy csokor selyemfüvet, a nyulacskák kedvenc csemegéjét, fogta a retiküljét, és sántikálva nekivágott az erdőnek.

Dél is elmúlt, mire fáradtan betoppant a dédunokákhoz:

– Na, ki van itt, kicsinyeim?

– Messzidédi! Messzidédi! Mi jót hoztál, Messzidédi?

– Selyemfüvet! Bársonyos a levele! Ezt ropogtasd dédunokám, le vele!

– Jaj, de finom, Messzidédi! Még mit hoztál, Messzidédi?

– Jó hírt hoztam, kicsinyeim!

– Mi a jó hír, Messzidédi?

– Mi a jó hír?... Mi is, mi is...

Tudnivaló, hogy Messzidédi feledékeny volt egy kissé. Akárhogy is gondolkodott, sehogyan sem jutott eszébe a jó hír.

– Ejnye, pedig azért jöttem!.. Ó, be röstell-em... Hát, talán majd legközelebb...

Egy-egy pusztit nyomott a dédunokák kobakjára, aztán fogta a retiküljét, és hüm-mögve, szégyenkezve hazabicegett.

Amint kinyitotta a háza ajtaját, mindjárt szemébe ötlött a reggeli levél.

– Megvan! Tudom már! Ó, be jó hír! Ezt akartam elmondani a dédunokáimnak! Holnap újból elmegyek!

Már korán reggel izgatottan tett-vett, készülődött. Először is szedett egy köteg édesgyökeret, a nyulacskák másik kedvenc csemegéjét. Aztán vágott egy kopogós botot, hogy könnyebb legyen a járás. Végül fogta a retiküljét, és – kop-csossz, kop-csossz – nekivágott az útnak másodszor is.

Poros lett a bajuszkája, de még a füle hegye is, mire odaért a dédunokákhoz:

– Na, ki van itt, kicsinyeim?

– Messzidédi! Messzidédi! Mi jót hoztál, Messzidédi?

– Édesgyöker! Íze, mint a méz levele! Ezt rágcسálszad dédunokám, le vele!

– Jaj, de finom, Messzidédi! Még mit hoztál, Messzidédi?

– Hát a jó hírt, kicsinyeim!

– Mi a jó hír, Messzidédi?

– Mi a jó hír?... Mi is, mi is...

Gondolkodott, gondolkodott Messzidédi, de a jó hír megint csak nem jutott eszébe.

– Olyan a fejem, mint a ritka szita... – pironkodott. Végigpusztította a dédunokákat, aztán fogta a retiküljét, fogta a botját, és – kop-csossz, kop-csossz – fáradtan, szomorkásan hazacsoszogott.

Amint kinyitotta az ajtaját, első pillantása a levélre esett.

– Ó, hisz itt van! Itt a jó hír! Hogy örül-nének a dédunokáim!... Menjek el hozzájuk harmadszor is?... Csak ne fájna úgy a lábam!...

Másnap, mindjárt ébredés után, szerelők kopogtattak Messzidédi ajtaján. Nem sok időt hagytak a csodálkozásra: valamit firkantottak Messzidédi levelére, majd elővették a szerszámaikat, és máris fúrtak-faragtak, birregtek-berregtek, poroztak-reszeltek, kurjongattak-fúrészelték, aztán, ahogy jöttek, el is mentek.

Messzidédi izgalomtól remegve, boldogan suttogetta:

– Na, most valóban elmondom a jó hírt a kicsinyeknek!... – ám ahelyett, hogy nekivágott volna a hosszú útnak, leült a kényelmes karosszékébe.

Még ugyanabban a percben megcsörrent a telefon a három nyulacsknánál.

– Halló, halló, ki beszél?

– Halló, halló, kicsinyeim! Na, ki beszél, kicsinyeim?

– Messzidédi! Messzidédi! Honnan be-szélsz, Messzidédi?

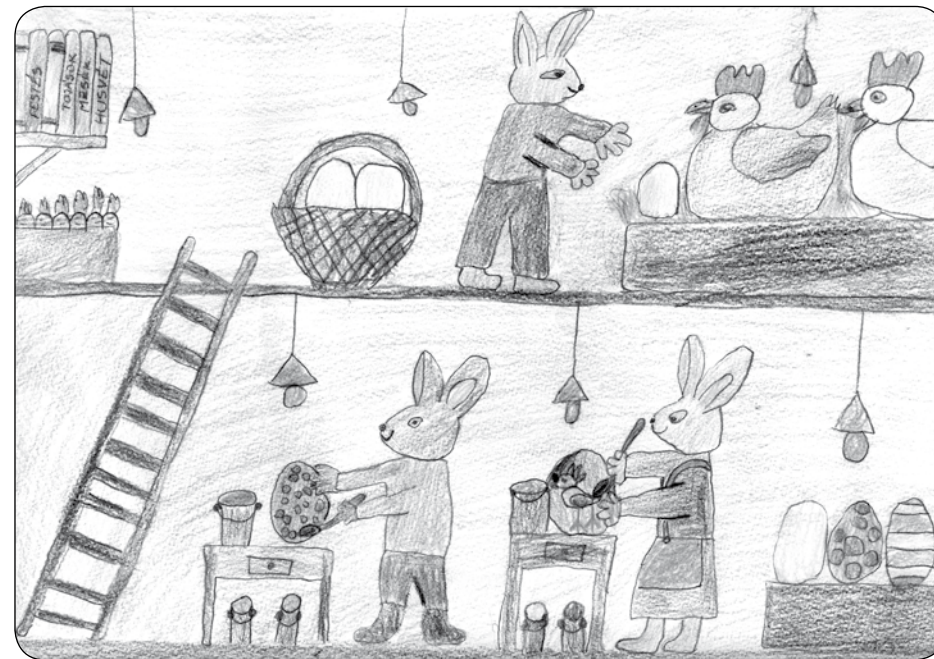
– Hát itthonról, kicsinyeim!

– De jó, de jó, Messzidédi! És mi a jó hír, Messzidédi?

– Hát ez a jó hír, kicsinyeim! Zsinóromat szövöm-fonom, nekem is van telefonom!

Attól kezdve nem kellett Messzidédinek Bajuszremegtetőre sántikálni, ha el akart újságotlani valamit a dédunokáinak. Csak fel-emelte a telefont, és máris hallóztak és beszéltek, és beszéltek és hallóztak, és megint hallóztak és megint beszéltek. A bajuszremegtetői vagy a bundásugratói telefonon ti is felhívhatjátok őket!

Döbrentey Ildikó

Farkas Olivér, 1. osztály, Dózsa György iskola, Gunaras

A méhecske meg a galamb

Egyszer egy méhecske belepottyant a patakba, s mert nem tudott úszni, már-már belefulladt. Szerencsére egy vadgalamb éppen a feje fölött üldögélt a fán, s megszánta szegényt. Fogott egy falevelet, gyorsan kicsiny csónakot formált belőle, s a vízbe ejtette, éppen a méhecske elé. A méhecske sem volt rest, felkapaszkodott, szépen beleült, s a partra evickélt. Aztán a szárnyai megszáradtak, és elrepült.

Telik-múlik az idő, s egy napon a méhecske észrevesz egy vadászt, amint vállának támasztott puskával éppen céloz felfelé. A méhecske a cél irányába keres-kutat – hát, uram teremtőm, azt a galambot látja ott a fán, az ő megmentőjét!

Egy pillanat, s a jó galamb nem élne többé.

De a méhecske nem sokat teketóriázott, hanem nyílegyenesen a vadász kezére röppent, s fullánkját úgy belenyomta, hogy a vadász menten elejtette a puskát. Hiába volt a nagy készülődés, s a nagy durranás: a golyó félre füttyült el a galambtól, s mire a vadász nagy dühösen újra töltött, már messze járt. Még szerencse, hogy a méhecske is elillant közben, mert mérgében ott taposta volna agyon!

Jékely Zoltán

Uzelac Katarina, 2. osztály, József Attila iskola, Gombos

A méhecske inge

Szomorkodik a méhecske:
Kimosta az ingét,
ökörnyálra terítette,
szél szárnyára kerítette,
s a felhőbe repítette,
mint a könnyű pillét.

Föltekint a bodzafára.
Könnye köre csorran:
„Cinkemadár, ha arra jársz,
ingecskémre ha rátalálsz,
kapd csőrödbe nyomban
s hozd le nekem onnan!”

Cinkemadár megsajnálta,
szólt a pacsirtának:
„Itt egy kis méh panaszkodik,
inge szélbe kapaszkodik,

valahol a felhőn úszik
lengő vitorlának.
Te ismered azt a felhőt,
mondd meg neki szépen:
eressze le vitorláját,
dobja le a méh ruháját!
Megfizetem fáradságát
Tán a jövő héten.”

Kis pacsirta szárnyát tárja,
s fellegekbe röppen.
Cinke és méh ott lenn várja,
s ím, a méhe habruhája,
mint a harmat a virágra,
lábuk elé csöppen.

Gazdag Erzsi

Papp Mária Magdolna, 1. osztály, Emlékiskola, Zenta

A telhetetlen méhecske

Nem is olyan messze, a kertek alján, kis méhecske született az egyik méhkasban. Még ki sem nyitotta a szemét, máris mihón cuclizta az édes mézet. Telt múlt az idő, a kis méhecske iskolába került. Ahogy megnőtt, úgy növekedett a torkossága. Amikor a többi méhecske a tanító nénire figyelt, ő bizony lépesmézet szopogatott. Ha csak tehetette, beosont a mézeskamrába, és nyalta-falta, kanalazta a mézet. Bizony, a mi kis méhecskénk telhetetlen méhecske volt.

Eljött a tavasz ideje. A nap sugarai végigcsókolgatták a réteket, a sok virág kivirult, kiszínesedett.

A kék égen előbukkant Felhőnyó, és langyos esővel öntözgette, locsolgatta a kertek, mezők virágait.

A virágok szemlátomást nőttek, növekedtek.

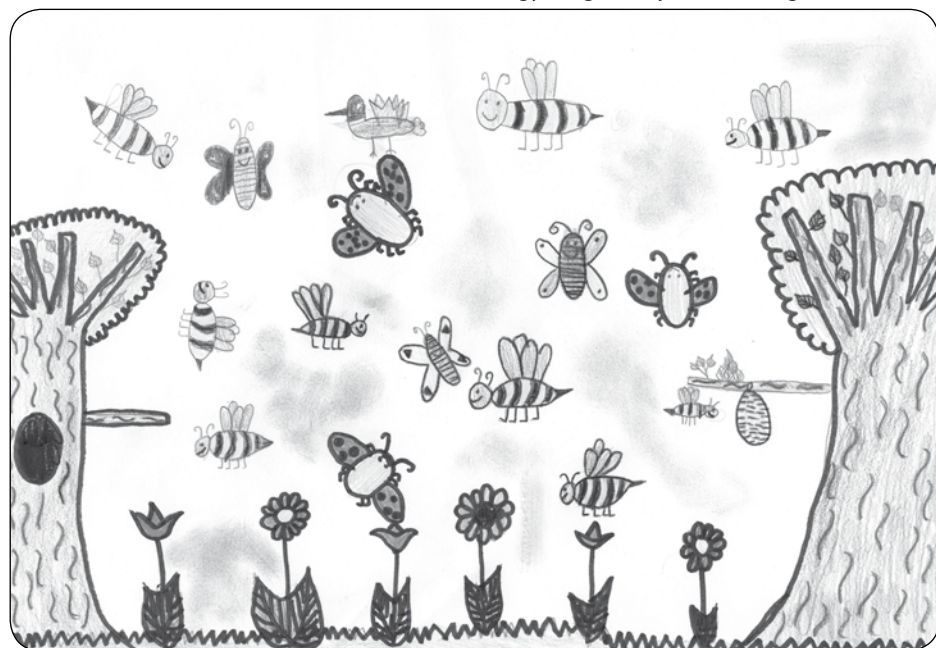
A tavasz köszöntésére a tücsökzenekar vidám muzsikába kezdett a réten.

Kecsesen hajladoztak, ringtak a mező szépei, szólt a tücsökzene, folyt a tánc, virágillattal telt meg a levegő.

A méhkas öre észrevette a feléje szálló illatfelhőket. Nagyon megörült, és azonnal megfújta a tavaszt hirdető harsonát. Erre a jelre vártak egész télen át a kis méhek.

Szép rendben igyekeztek a raktárhoz, ahol a mézgyűjtő szívókákat osztogatták. Legelsőnek a mi kis méhecskénk repült a kijárat felé.

A méhrajok kiszálltak. A telhetetlen méhecske mindegyiknél jobban vágyott arra, hogy megkóstolja a friss virágnektárt.

Fehér Bianka, 2. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Együtt szállt a raj az illatos tavaszi levegőben a virágoskert felé. A telhetetlen méhecske azonban különvált a többiektől.

Egy nagy harangvirág kelyhébe bújt be, ahol alaposan belakmározott a nektárból és a virágporból, azután megtöltötte szívókáját.

Amíg a többiek frissen repültek haza, a telhetetlen méhecske annyira jóllakott, hogy többször is meg kellett pihennie a virágok szirmain.

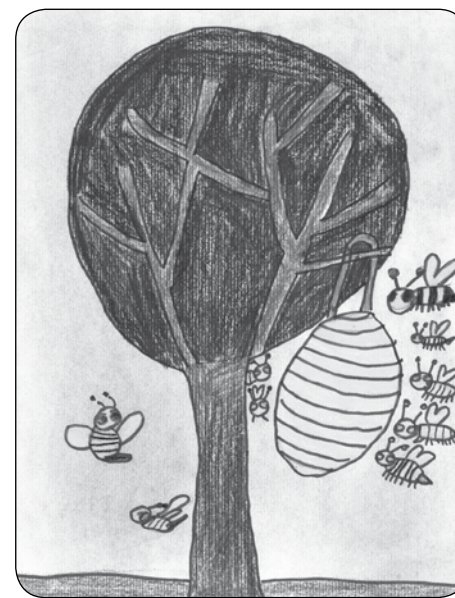
A dolgos méhecskék szorgalmasan töltögették a mézet a sejtekbe.

– Mennyivel jobb volna ezt is mind megenni! – gondolta a kis telhetetlen.

Egyszer, amint megrakodva hazafelé tartott, összetalálkozott a lódarázzsal.

– Csacsi vagy te – szólította meg a lódarázs. – Ha nem vinnéd a kasba a mézet, mind a tied maradna. Az én odúmban szépen összegyűjtheted magadnak az egészet.

A körtevirág meghallotta, amit a lódarázs mondott.

Szabó Zsóka,

3. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

– Ne hallgass a rossz tanácsra! – figyelmeztette a méhecskét. – Ne hagyd el a társaidat, mert pórul jársz!

Ámde a méhecske nem szívlelte meg az okos szót, csak az járt az eszében, hogy az övé lesz az egész méz, ha a lódarázs odújában gyűjti össze.

Így telt el a tavasz, utána a nyár: a méhkasban a sejtek sorra megteltek mézzel. A vegyészek ellenőrizték a finom ízeket. Jó volt a termés: a dolgos méhecskék megérdemlik a pihenést.

Kinn őszre fordult az idő. Egy este Szél úrfi is előbukkant, és végigsüvített a tájon. A virágok elhervadtak, a fák levelei hullani kezdtek.

A telhetetlen méhecske be akart húzódni az odúba, hogy nyugodtan élvezze munkája gyümölcsét. De mi történt? A gonosz darázs az orra előtt becsapta az ajtót, még jól ki is nevette. A haszontalan méhecske meggémberedve hullt a földre, a hideg, száraz levelek közé... Fázott, éhezett és sírt. – Jaj, mit tettem? Csak még egyszer társaim között lehetnék!

A körtefán már csak egy körte volt, ugyanaz, aki virágkorában figyelmeztette, hogy ne hallgasson a rossz tanácsra. Megsajnálta a méhecskét, lepottyant melléje, átölelte, melengette és jó szóval biztatta.

Éppen arra járt az öreg kertész. Észrevette a körtét és megpillantotta mellette a dermedt méhecskét. Elcsodálkozott rajta nagyon, azután tenyerébe vette és elvitte a kashoz. Már éppen készültek bezárni a méhkas kapuját, amikor meglátták a pórul járt szökevényt.

– Jaj, soha többé nem leszek telhetetlen, nem hagyom el testvéreimet – siránkozott a kis csavargó, és a többiek megbocsájtva, boldogan nyújtották feléje a kezüket.

Macsássy Gyula

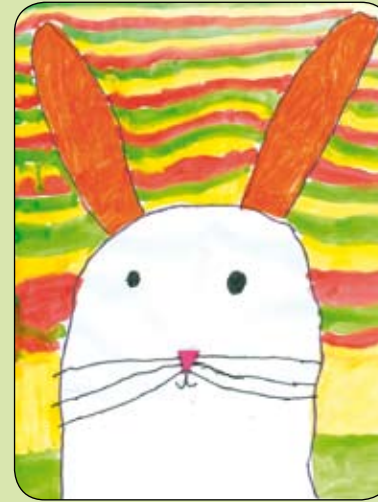
◆ Húsvét ◆ Húsvét ◆ Húsvét ◆ Húsvét ◆ Húsvét ◆ Húsvét ◆ Húsvét ◆ Húsvét ◆

Cseri Júlia
2. osztály,
Samu Mihály
iskola,
Péterréve

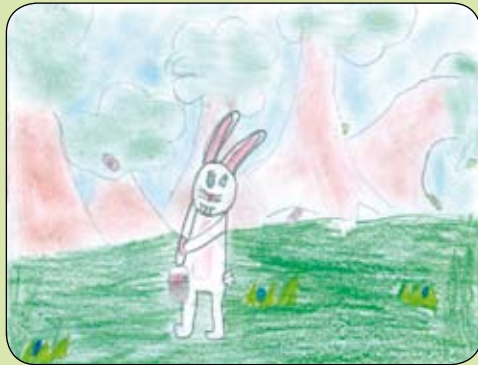
Tillinkó Dávid
1. osztály,
Kárász Karolina
iskola
Horgos

Tokodi Albert
1. osztály,
Emléiskola,
Zenta

Klajner Róbert
2. osztály,
Ivo Andrić
iskola
Budiszava

Bóvíz Bella
2. osztály, Thurzó Lajos iskola, Zenta

Nagy Tamara
6 éves óvodás, Péterréve

Mezei Bertalan
2. osztály, November 11. iskola, Zenta

Puskás Anna
1. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Lengyel Loretta Fanni
1. osztály, József Attila iskola, Gombos

Szabó Réka
1. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Lukácsévity Noel
2. osztály, József Attila iskola, Kupuszina

Czakó Levente
5 éves, Temerin

Szárnybontogató

A gombvarrás

Anna az iskolába készülődött. Észrevette, hogy leszakadt a kabátgombja.

Eldöntötte, hogy egyedül felvarrja a gombot. Elővette a tűt és a fekete cérnát. Csomót kötött és felvarrta. Amikor Anna anyukája hazatért a péktől, megdicsérte a munkáját.

Annának megtetszett a varrás, és elhatározta, hogy ha felnő, varrónő lesz belőle.

Nyerges Annabella
3. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Nagymamánál történt

A szünetben sok időt töltöttem el a nagymamánál.

Egy nap közösen készítettük az ebédet. A leveshez répát és krumplit daraboltunk. Én paníroztam a húst, a mama meg kisütötte. Nagyon finom illat volt a konyhában. Ezután kezdtünk hozzá a süti készítéséhez. Kimértük a lisztet, cukrot. Finom házi meggyet adtunk hozzá. Imádom a mami féle meggyes sütit!

Szeretnék sok finomságot megtanulni a nagytól.

Urányi Emese
2. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Mondjam még?

Volt egy kukta meg egy séf!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Volt egy zöld ház meg egy kék!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Volt egy gólya meg egy gémmel!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Ha neked ez nem elég,
szaladj, mint egy kiséger!
Fuss!

Bózsó Lara
2. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

A nyuszika, aki nyagot mondott

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, az üveghegyeken is túl, a káposztaföldeken is túl, ott, ahol a kurta farkú malac túr, volt egy kicsi házikó. A kicsi

házikón kicsi ablakok voltak. Egy nap a nyuszika kinézett az ablakon.

– Hú, de nagyon messze lakom! – sóhajtott fel a nyuszika.

Ha a nyuszika közelebb lakott volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Szalma Aliszia
2. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Téli élményem

Egyik kedvenc élményem a nagyszüleimnél történt.

Ott jött össze a tágabb család. Én a testvéreimmel és unokatestvéreimmel játszottam. Először bújócskáztunk Botonddal, Hunorral, Kátival. Sokszor úgy elbújtam, hogy nem találtak meg. Én meg jókat nevettem magamban. Majd nagy kiáltozással előugrottam. Amikor meguntuk, új játékba kezdtünk. Fogócska és különböző társasjátékok következtek. Repült az idő. Észre sem vettem, hogy este lett. Apám szólt, hogy indulni kell haza.

Szomorúan indultunk haza testvéreimmel. Jó lett volna, ha sosem ér véget a játék.

Perna Richárd
2. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Zümi-zümi meg a tündérrózsa

Zümi-zümi, a piciny méh jókor ébredt...

Úgy gondolta, a nagy tónál gyűjt ma mézet.

Tóparton a virágokat sorra járja, s nektárjukat mind begyűjti tarsolyába.

Zsongva szárnyalt Zümi-zümi át a réten, a nap fénye épp akkor folyt szét az égen – néhány cseppje csillogva hullt le a tóra...

Fel is ébredt álmából a tündérrózsa: zöld köntösét víz tükrére teregette, lassan tárult fehér bársony szíromkelyhe. Zümi-zümi a legjobbkor ért a tóra: mézillatot lehelt a szép tündérrózsa...

Piciny méhünk nem sokáig

tétovázott:

munkájához döngicsélve hozzálátott.

Gyűjtögette a virágport, szedegette – meg se látta, hogy este lett, sötét este...

– Jaj, mi lesz most?! –

sopánkodott, siránkozott. – Éjszakára menedéket kitől kapok?!...

Megszólt a tündérrózsa:

– Maradj velem!

Hajlékul a fehér kelyhem átengedem.

Éjszakára szirmaimmal betakarlak, álomba is elringatlak, elaltatlak... –

Így maradt ott Zümi-zümi éjszakára: tündérrózsa kelyhe volt a meleg ágya...

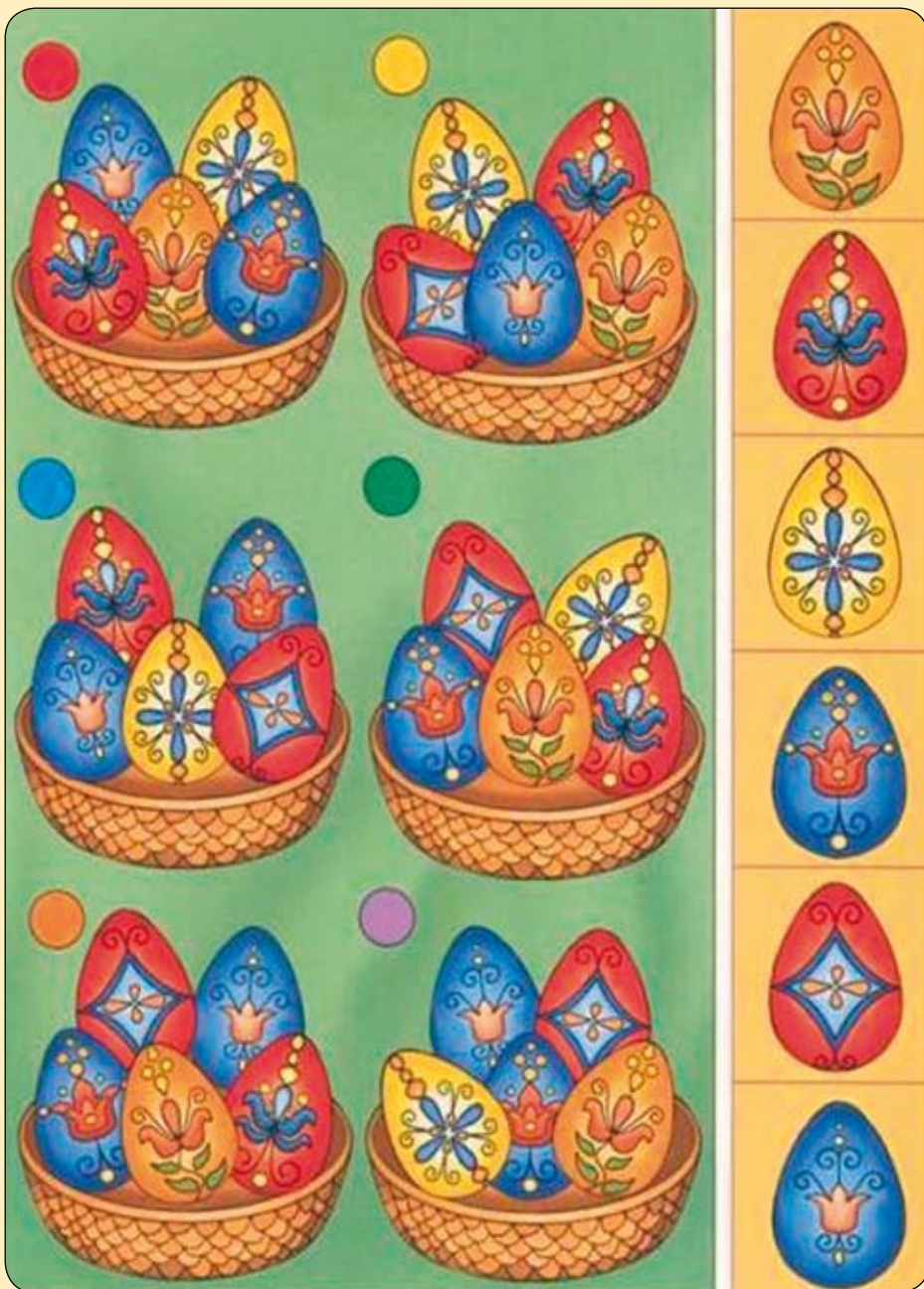
Szalai Borbála

Molnár Petra,
4. osztály,
Október 10. iskola,
Szabadka

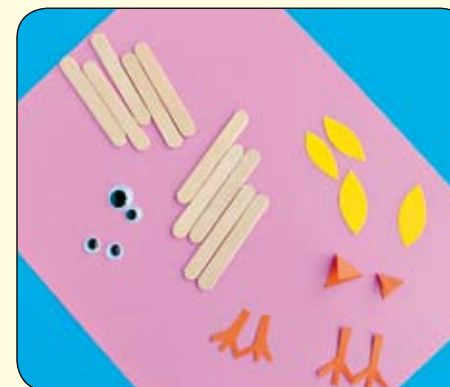

Melyik tojás hiányzik a kosárból?

Barkács

Csibe és nyuszi fapálcikából

Amíg várjátok a nyuszit, készítsétek el ezeket a cuki húsvéti figurákat!

Szükséges anyagok:

- fapálcikák
- színes papír
- fehér és sárga festék
- kartonpapír
- mozgó szemek
- olló, ragasztó

Elkészítés:

A csibe elkészítéséhez öt fapálcikát ragassz egymás mellé egy darab kartonra, a nyuszihoz kettőt. Miután megszáradt, festd be sárgára, illetve fehérre. Színes papírból vágd ki a csibe csőrét, szárnyait, lábait, valamint a nyuszi füleit, orrát, tappancsait. Ha megszáradt a festék, ragaszd fel a testrészeket a helyükre, és végül ragaszd fel nekik egy-egy pár mozgó szemet!

Meddig tart a rigófütty

Megjött a tavasz, leterítette a köpenyét, s leült a dombra. Végignézett a berkeken, a kerteken, a lankákon s a réteken, a csupasz-kopasz fák és bokrok kopárló gyülekezetén.

– No, míg ezeket felöltöztetem... – szaladt ki a száján, de már mosolyogva szólt oda a körülötte legyeskedő szellőnek: – Eredj szolgám, suttogd közhírré a fák és a bokrok között, hogy aki megmondja, meddig ér el a rigófütty, azt elsőként s tetőtől talpig aranyvirágba öltöztetem.

Illant is már a szellő, térült-fordult, s egy pillantás alatt szétsuttogta a suttogni valóját.

Nagy mozgás támadt a szellő nyomában. Minden fa és bokor azt hitte, hogy ő aztán igazán meg tud felelni a tavasz kérdésére.

A parti füzek kihúzták öreg derekukat, és legényesen kezdték pödörgetni pelyhedző barkáikat. A rekettyebokrok sem akartak lemaradni. Nem is beszélve a gyümölcsfákról. A meggy, a cseresznye, a szilva, az alma, a körte, de kiváltképpen a dió, akin egész nap füttyögni szokott a rigó, ő ne tudná, ők ne tudnák, hogy meddig ér el a rigófütty?

De bizony nem tudták. El is csendesedtek valamennyien.

– Hát ennek fele sem tréfa – kottyantotta el a korán érő cseresznye.

– Kerek egy kérdés – gondolta az alma s a körte.

– Kemény dió! – sóhajtotta el magát a vén diófa.

A szilva meg sem mukkant.

– Ha legalább egy rigónk volna – savanyodott el a meggy –, akinek a hangjáról mérték vehetnénk.

– Egy rigó, egy rigó.

– Bár egy rigófiú.

De nem volt.

S mert tudták, hogy a rigó a lombos fákat kedveli, elkezdtek csöndben, szorgalmasan rügyezni, levelezni.

– Mi az a nagy csönd odalenn? – kapaszkodott a fölfelé igyekvő szellőbe a sombokor a domboldalon.

– A töprengés csöndje.

– Miféle töprengés?

– Azt kell kitalálni, hogy meddig ér el a rigófütty?

– S aki kitalálja?

– Aranyvirág lesz a jutalma – mondta a szellő szűkszavúan, s azzal már fel is szusszant a dombra a tavasz mellé.

Ültek és várták az eredményt.

Napok, vagy talán hetek múltán, amikor már szépen zöldellt a környék, megjelent az első rigó is. És hová szállt volna másra, mint a diófára. El is füttyenthette magát. Hegyezték a fülüket a fák, de mind hegyezhették, mert abban a pillanatban innen is onnan is felharsant a rigófütty.

Zavartan álltak a fák a nagy rigófüttyögésben. A tavasz kacagott, kacagott a tréfán, a szellő meg táncot járt örömeiben.

Ekkor megszólalt a sombokor a domb oldalában:

– Én megmondom, meddig ér a rigófütty.

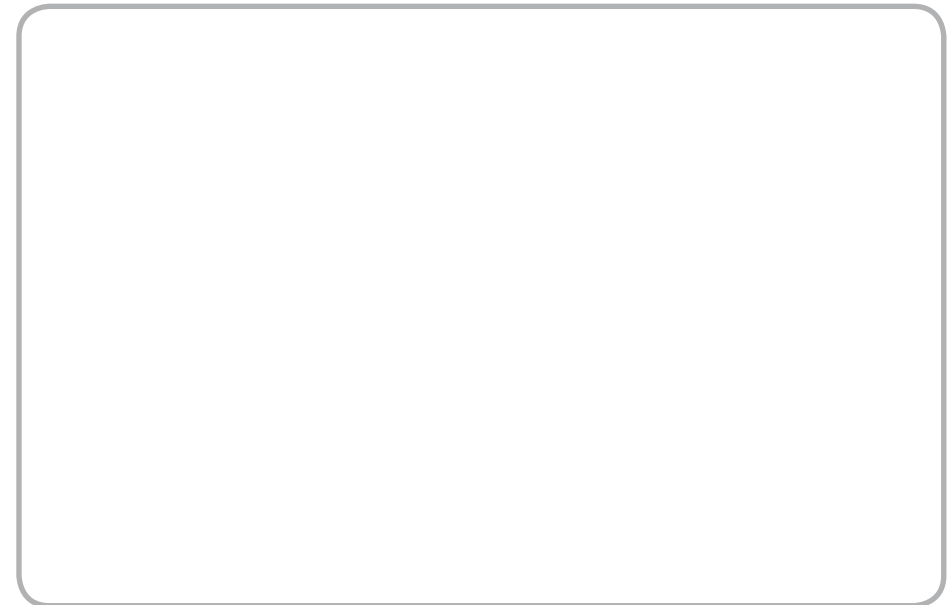
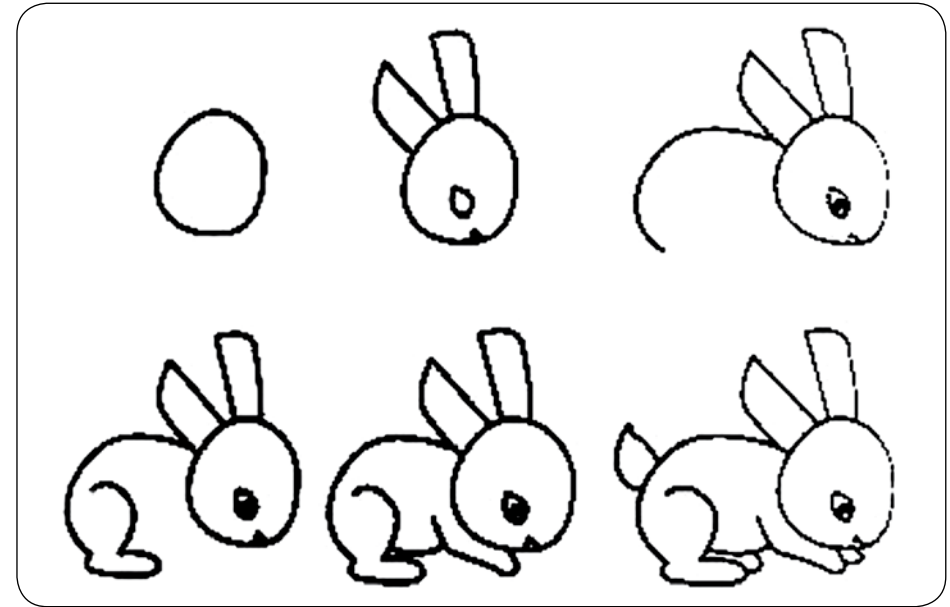
– Kicsoda mondja meg? – néztek fel a kicsi sombokorra.

– Én mondom meg – húzta ki magát a sombokor. – Rigótól rigóig ér. És ilyenkor meg körbeéri a földet.

Nagyot néztek a bölcs fák, hümmögtek, de aztán belátták, hogy a bokornak igaza van. Annál is inkább, mert látták, hogy maga a tavasz is helyeslően bólogat a sombokor válaszára. S láthatták azt is, amint elnyeri méltó jutalmát, mert abban a minutumban tetőtől talpig aranyvirágba borult.

Kányádi Sándor

Rajzolni tanulok: Nyuszi

Kövesd a lépéseket, és rajzold le a nyuszit!

Nyuszimese húsvét előtt

Sürög-forog nyuszinépség,
tojást fest a banda:
Siessünk, hogy mindennel kész
legyünk a nagy napra!

Nyuzi bátyó vizet forral,
Nyuzi hugi rakja
mind a sápadt tojásokat
bele a lábasba.

Nyuzi papa kiszedi, ha
megfőtt a sárgája,
Nyuzi mama mintát pingál
a tojás hasára.

Nyuzi anyó friss, zöld fűvel
kosarakat bélel,
hímes tojás abba kerül,
ha megszáradt – éjjel.

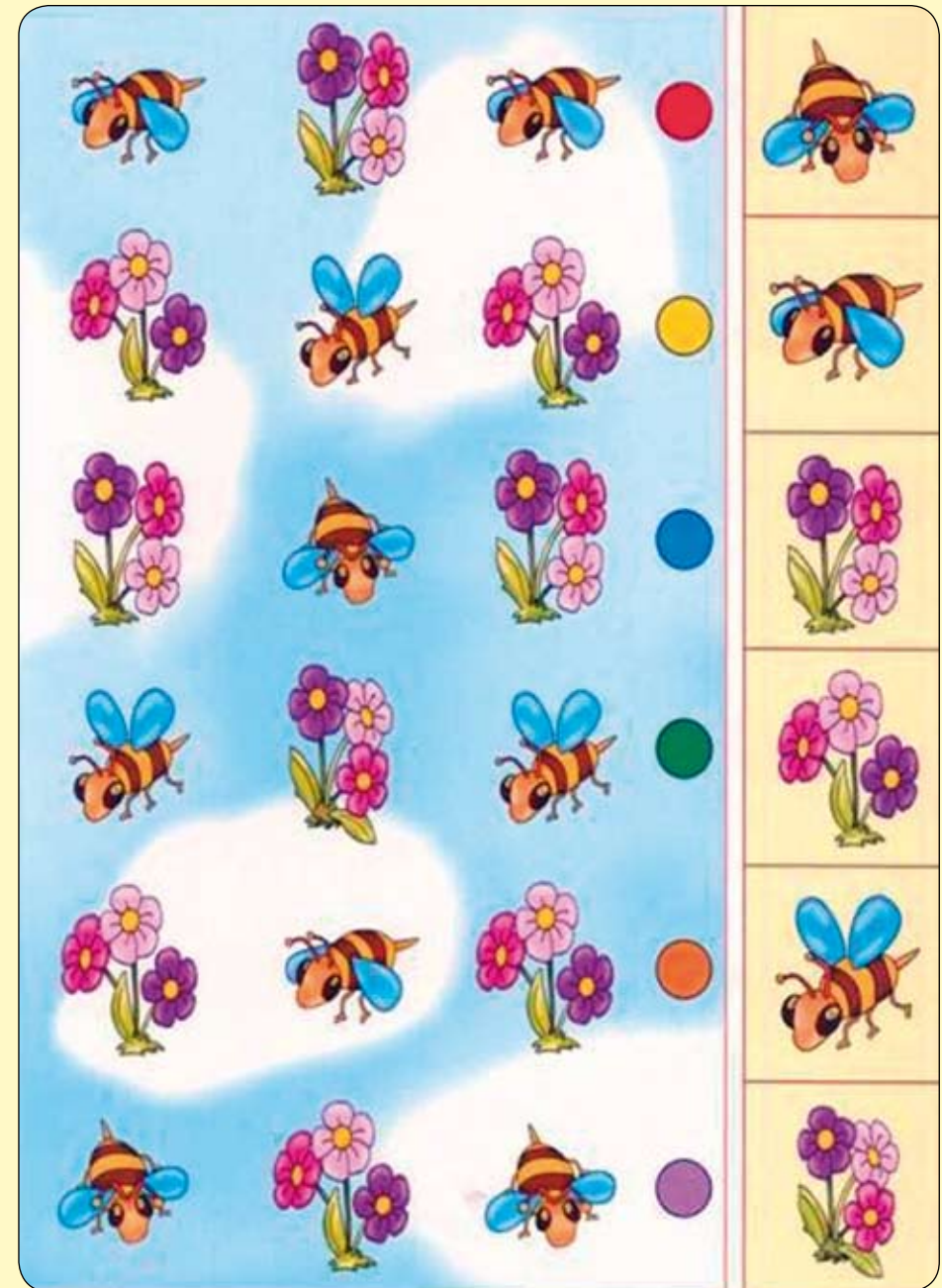
Nyuzi apó, ahogy eljön
a húsvéti hajnal,
minden kertbe belopózik
a kiskosarakkal.

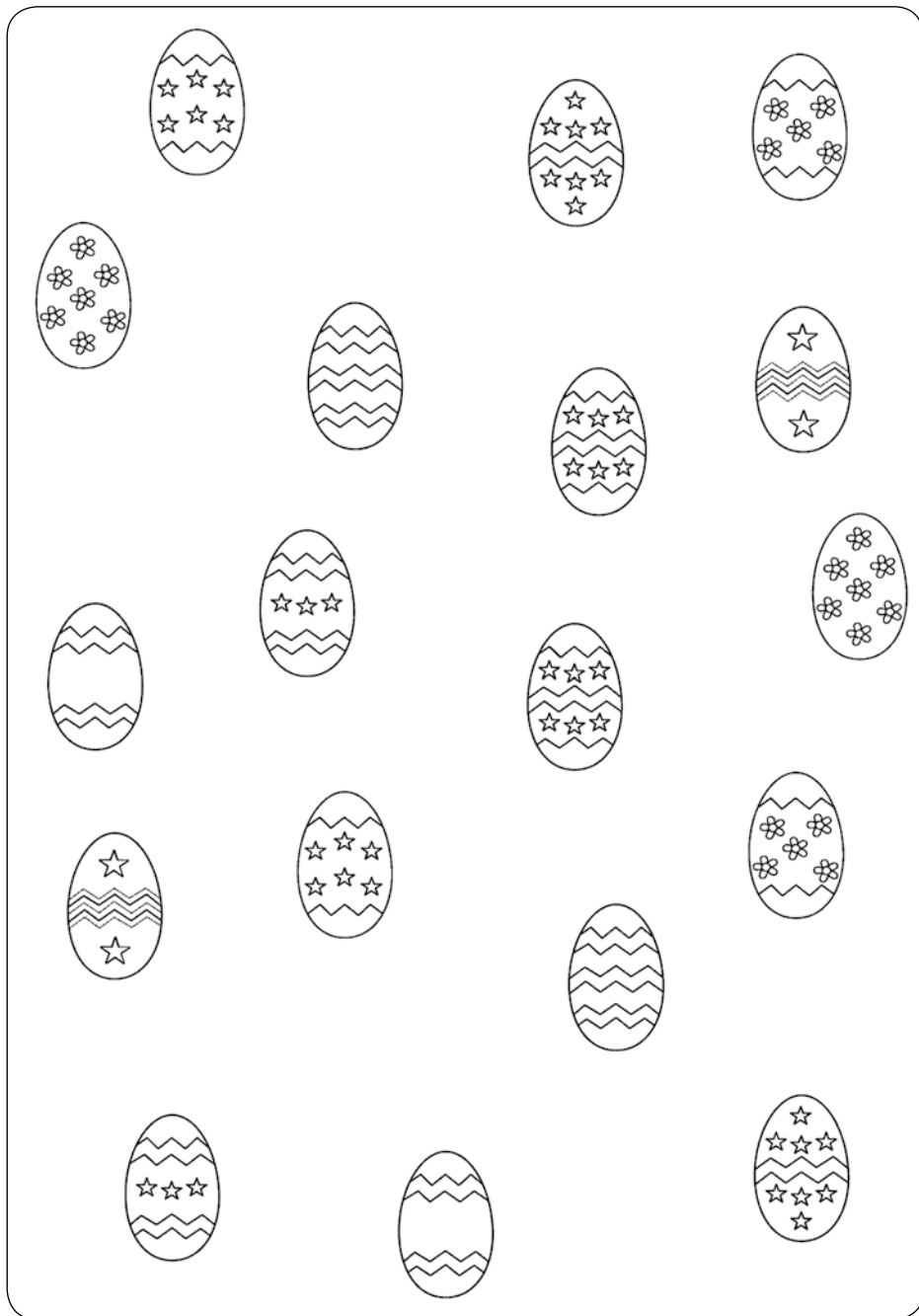
Ablak alá vagy bokorba
betegez egyet csendben.
– Fuss csak, nézd meg
hátha itt járt,
amíg én meséltem!

Pákozdi Gabriella

Melyik rajzzal folytatnád a sort?

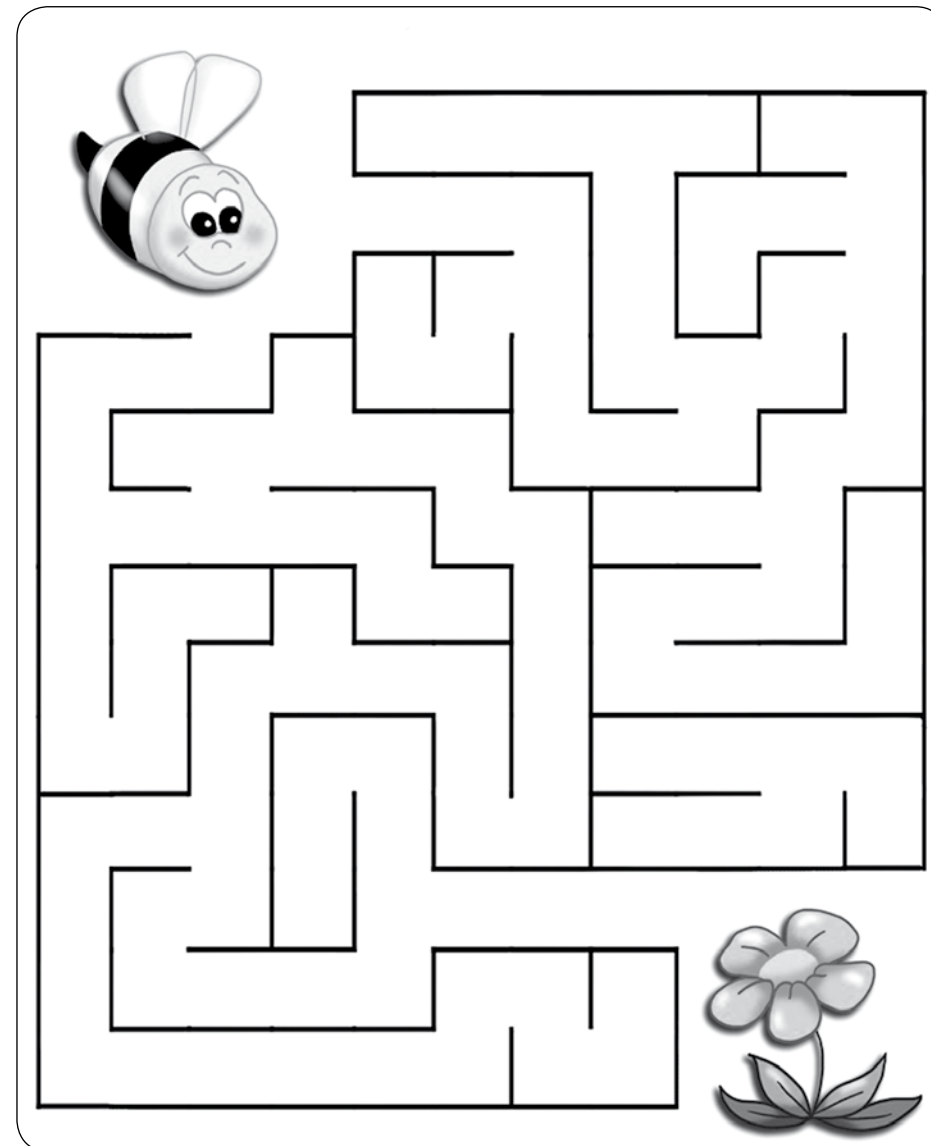

Kösd össze az egyforma húsvéti tojásokat!

Indulhat a beporzás!

A méhek kulcsfontosságú szerepet töltenek be a növények szaporodásában: ők a virágos növények legfontosabb beporzói. Ezért nagyon fontos, hogy a méhecskék mindig megtalálják a virágokat. Ebben most te is segíthetsz nekik! Találd meg a helyes utat, és vezesd el a kis méhet a viráig!

A méhek

Az állatvilág legszorgalmasabb munkásai, a méhek egy kilogramm méz elkészítéséhez 50-60 ezerszer repülnek ki a kaptárjaikból, hogy teleszívják gyomrukát édes virágnektárral.

A méhek társadalmában, akárcsak egy valódi államban mindenkinek megvan a maga feladata. A méhállam élén a királynő, vagyis az anya áll. Az anya öt évig él, és naponta akár 3000 petét is képes lerakni. Ezekből 21 nap múlva kelnek ki az utódok. A méhkirálynő színe és alakzata is más, mint a többieké.

A dolgozóméhek a nyári időszakban mindössze 40 napig élnek. Ebből 20 napig csak a kaptárban dolgoznak. A fiatalabb méhek takarítják a kaptárt és táplálják az utódokat, míg az idősebbek viaszt építenek. A viaszlemezeket hatszögletű szabályos sejtekké rakják össze.

A gyűjtőméhek feladata, hogy összegyűjtsék a virágok által termelt nektárt. A felderítés a kutatóméhek feladata. Ha nektárforrásra bukkannak, útvijukról visszatérnek a jó hírrel, és különös táncot kezdenek járni. Ezután a többi méh is kirepül, majd továbbadja a jó hírt.

A méhek tájékozódását összetett szemük is segíti. Ez hétezer apró szemecskéből áll. Látásuk azonban nem éles, sötétben akár el is tévedhetnek. Az, hogy mégis mindig ugyanabba a kaptárba térnek vissza, egy speciális illatanyagnak köszönhető. Az anya feladata, hogy olyan illatanyagot bocsájtson ki magából, amit a család érez.

Miért fontosak a méhek?

A méhek fontos szerepet játszanak a beporzásban, az egyik virágról a másikra szállva. Az ehető növények legalább egyharmadát ők porozzák be, nélkülük mi sem élhetnénk.

Hogyan készül a méz?

A méhek a mézet nektárból készítik. A méh repüléskor fél testsúlynyi rakományt cipel. A kasban aztán vagy maguk öntik a sejtekbe a nektárt, vagy otthon ülő méheknek adják át. Ezt követi a vegyi átalakítás és a sűrítés. A nektárhoz hozzáadják saját garatváladékukat, majd ezt egyenesen elterítik a hatszögletű viaszsejtekben. A mézet éjszaka, szárnyaik lebegtetésével sűrítik be. A méz színe, illata és aromája attól függ, hogy milyen növényről gyűjtötték a nektárt. A mézet szívesen fogyasztjuk számtalan jótékony hatása miatt. Persze a méhek a mézen kívül más hasznos anyagokat is előállítanak, pl. a propoliszt.

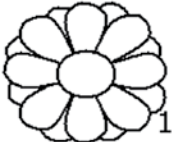

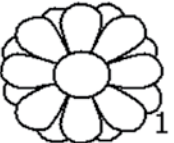

Méhecske

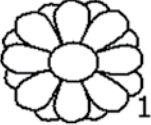
*Gyöngyharmatban megfűrödtem,
Kelő napban sütkéreztem,
Szellő kapott szárnyára,
Letett virág szirmára.
A virágport gyűjtöttem,
Nektárral édesíttem,
Hogyha elkészül a mézem,
Jut majd neked is a télen!*

M. Simon Katalin

Húsvéti sudoku

	 4	 1	 3
 1		 4	
 3		 2	 4
	 2		

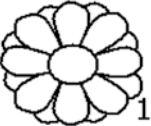
 1

 2

 3

 4

 3

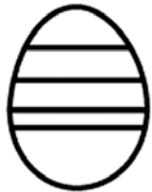

 1

 2

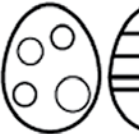

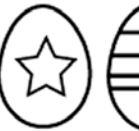

Helyezd el a lent látható ábrákat az üres mezőkben úgy, hogy minden sorban és oszlopban, valamint a kisebb négyzetekben is minden ábrából egy legyen!

Számolj!

1.   + =

2.   + =

3.   + =

Szorgos méhecskék

Gáspár Imola
3. osztály,
Id. Kovács Gyula
iskola,
Bácskossuthfalva

Kiss Balázs
2. osztály,
Samu Mihály
iskola, Péterréve

Pece Csenge
1. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Kopasz Dorina
2. osztály, November 11. iskola, Zenta

Nagy Adrianna
1. osztály, Moša Pijade iskola, Pacsér

Harangozó Virág
2. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Szárnybontogató

Az én nagymamám

Az én nagymamám Berkó Arankának hívják. Ötvenhárom éves. Ő az anyukámnak az anyukája. Két gyereke van, anyukám és Szabi batyai.

A mamám szemüveges és barna szemű. Egy kicsit kövér. Nem szereti a szoknyát, mindig nadrágban van. Rövid, barna hajú. A nagy szorgalmas, ügyes, szeret főzni, sütni és mikor ott vagyunk nála, mindig csinál valamit nekünk. Van sok háziállata is. Van nála: szarvasmarha, tyúk, birka, disznó, kakas és csibe.

Az én nagymamám azért szeretem, mert kedves és jószívű.

Diósi Dóra
4. osztály, Petőfi Sándor iskola,
Doroszló

Tükör előtt

Én tízéves lány vagyok.

A szemem barna. Hajam hosszú, hullámos és barna színű. Barátságos és vidám vagyok, igyekszem mindenkivel jóban lenni. Szeretek szorgalmasan tanulni. Minden helyzetben feltalálom magam. Ha barátaim bajban vannak, vagy betegek, aggódom értük. Kedvenc időtöltésem a rajzolás. Nagyon szeretek könyvtári könyveket olvasni. Legeslegjobban a néptáncot szeretem, ott lehet sokat énekelni, táncolni és sok barátot szerezni.

Kitartóan tanulok, és ha felnövök, zenetanár leszek, .

Tót Bagi Emese
3. osztály, Hunyadi János iskola,
Csantavér

Reggeli készülődés (fogalmazás képsorról)

Csörgött az ébresztőóra. Fúrge Ferkó kipattant az ágyból.

Nyújtó gyakorlatokat végzett. Megigazította az ágát. Összepakolt az íróasztalán. Bepakolt az iskolatáskájába. Megmosakodott és fogat mosott. Kenyeret szeletelt. Megkente vajjal és mézzel. Utána tejet ivott.

Boldogan ért az iskolába.

Tóth Tamás
3. osztály, Samu Mihály iskola,
Péterréve

Itt a tavasz

Éled a természet, megérkezett a tavasz.

Elkezdenek rügyezni a fák. Rózsaszín pompába öltöznek a fák. A fű zöldellni kezd, és kibújnak a tavaszi virágok. Visszajönnek a vándormadarak és fészket raknak. Az állatok párt keresnek maguknak. Később kikeltik a kicsinyeket. A földre az emberek kihordják a trágyát, és elmulkálják. Előkészítik az ültetésre.

Nagyon szeretem a tavaszt, mert minden újjászületik.

Dér Zsombor
3. osztály, Hunyadi János iskola,
Csantavér

Csalímese

Volt egyszer egy zebra,
leégett a csíkja,
boltba akart menni,
nem volt ott már semmi.

Bakos Ádám
3. osztály, Hunyadi János iskola,
Csantavér

Kisképtár

Juhász Jázmin
1. osztály,
J. J. Zmaj iskola,
Törökkanizsa

Márton Lilla Zsófia
4. osztály,
Jovan Mikic iskola,
Szabadka

Vajda Júlia
3 éves, Dunavirág Óvoda, Újvidék

Juhász Leóna
4. osztály, Jovan Mikic iskola, Szabadka

Slemender Emma
2. osztály, Testvériség-egység iskola, Bajsa

Pósa Tara
1. osztály, Thurzó Lajos iskola, Zenta